

Den Bestemmelse, som han har indført om de faste Sætter, vil utvivlsomt føre til, at Alderdomsunderstøttelsesbyrden vil blive meget betydelig forøget. Det er jo ikke godt at bevise dette, det er mere en Sag, der maa afgøres paa Søn, men jeg kan dog som Moment dertil henvise til en Beregning, som Kontorchef Ræder har opstillet i sin lille Bog om Alderdomsunderstøttelsesloven, et Skrift, der vist vil være flere af de Herrer bekendt. Ræder gaar nemlig ud paa at faa en Forandring i Loven af en noget lignende Bestaaffenhed som den, dette Forslag omhandler. Han vil nemlig ogsaa over til faste Sætter, men vel at mærke Sætter af en meget ringere Størrelse end de, her ere foreslaaede. Ræder vil have, at Sætterne skulde stige med Alderen, for hvert femte Aar skulde der gives et Tillæg, men han begynder for det 60de Aar med 48 Kr. om Aaret og kommer først ved det 80de Aar op over 200 Kr., nemlig til 216 Kr. Det er Sætter, der ville virke ganske anderledes lavt end de, den ærede Forslagsstiller har draget frem, det følger af sig selv. Men der har saa Ræder i sin Bog gjort en Beregning op. Han tager nemlig 800 Andragender, der vare afgjorte efter de nu gældende Regler og gør dem om efter de Regler, han mente skulde følges, og det Resultat, han kommer til, er at Udgiften der vilde snarere blive ringere end større, med andre Ord, den vil blive omtrent den samme. Men vel at mærke, dette Resultat kommer han kun til, fordi han optiller en anden Regel, nemlig den, at Begater og Alderdomsunderstøttelse ikke kunne nydes paa samme Tid, og derved kommer han til at stryge $\frac{1}{5}$ af Andragenderne, fordi det har vist sig, at $\frac{1}{5}$ oppebar Begater. Altsaa, ved at stryge $\frac{1}{5}$ og bruge de lave Sætter kommer han dog til en Udgift, som omtrent bliver den samme som nu. Jeg tror derfor nok, man tør sige, at hvis man nu vil gøre Regnestykket op uden at tage Hensyn til den Begatregel, som Ræder hævder, og ved at tage de betydelig højere Sætter, som Forslaget her skulde hjemle, vilde man komme til, at Alderdomsunderstøttelsen vilde vokse meget betydelig. Jeg er overbevist om, at selv om Staten vilde tilstøde de tre Fjerdedele, som Forslaget her gaar ud paa, vilde Kommunernes Udgift til Alderdomsunderstøttelse ikke blive ringere, den vilde snarere blive større. Det er derfor, hvis Formaalet er at forbedre Kommunernes Stilling med Hensyn til Alderdomsunderstøttelsesbyrden, et meget farligt Forslag, der er bragt frem, som man skal være meget varsom med.

Men nu kommer jeg med min egentlige Hovedindvending mod Forslaget. Det er nemlig denne, at det er meget let over for en Lov som Alderdomsunderstøttelsesloven at fremkomme med Kritik. En Kritik, der skulde føre til virkelige Ændringer i Loven, maa imidlertid tillige støtte sig til Erfaringen; ellers har Kritikken ingen Berettigelse. Det kan dog ikke gaa an, naar vi have faaet en Lov i 1891, at vi allerede i 1895 begynde at lave om paa Loven i væsentlige Punkter, naar man ikke har en Erfaring for, at de Regler, som Loven giver, ere ueheldige. En saadan Erfaring have vi imidlertid ikke og kunne vi ikke have. Dette er allerede klart deraf, at der maa gaa nogen Tid, inden hele dette ny Begreb Alderdomsunderstøttelse kan indarbejde sig i Befolkningen og hos Myndighederne, saaledes at det fortaas og opfattes paa den rette Maade. Dertil er der medgaaet en Del af den Tid, som er hengaaet, siden Loven traadte i Kraft. Det var ikke ualmindelig, straks, da Loven udkom, at opfatte Alderdomsunderstøttelsen paa den Maade, at nu kunde en 60aarig Mand bare lægge Hænderne i Stødet og ingen Ting bestille; han behøvede blot at gaa til sin Kommune; den skulde føde ham og ernære ham i Fremtiden. Denne Opfattelse, saa urigtig den end er, var ikke ualmindelig blandt Folk, og mange Begæringer, der ere komne frem, ere netop udgaaede fra denne Opfattelse. Men den samme Opfattelse har ogsaa gjort sig gældende paa en anden Maade, navnlig over for den Hjælp, der ellers er hvet til trængende. Man har saet om Alderdomsunderstøttelsesloven den Gang, den var fremme til Behandling, at det var en Lov, der vilde virke demoraliserende; den vilde lede til, at den paagældende selv ikke vilde spare op til sine gamle Dage, fordi han var sikker paa at faa fuld Forsørgelse af Kommunen, naar han blot var fyldt sit 60de Aar, den vilde tillige lede til at bryde den moraliske Forpligtelse, der er i Familier, til at forørgede gamle, og den vilde endelig lede til, at Velgørenheden holdt sig borte fra Folk, som vare over 60 Aar. Det var disse Hovedanker, som bleve fremsatte mod Loven den Gang. Om de ere rigtige eller ej, maa Erfaringen godtgøre; men jeg paastaar aldeles bestemt, at en Erfaring i saa Henseende have vi ikke og kunne vi ikke have vundet, dertil har Tiden været alt for kort. Men denne Opfattelse, som jeg sagde var kommen frem straks, at det blot gjaldt om, naar man var bleven 60 Aar, at lægge Hænderne i Stødet og lade sig forørgede af Kommunen, tror jeg dog er væsentlig fjernet. Den har ganske